

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шлди. 143.322.
Адреса для телеграм:
— „Діло“, Львів. —
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словацкій 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Проповідь божевільних.

Львів, 9. вересня 1927.

Проповідь божевільна, як вислід повійністичної пристрасти, вже давно перед війною гомоніла зі сторінок польської націоналістичної преси. Провідним її мотивом було: винищити! Розпоряджаючи своєю адміністрацією, краєвими фінансами і майже повністю вилученою верствою великих земельних власників, польська шовіністична армія на кожну кроці закидала петлю на шию українського народу. Одначе в передвоєнному часі божевільня багнувала тільки на негломонній пристрасті й атаківі. До того ж тоді можна було елементарно за протиставити значну запову. Над розпачистим божевільням ваготів регулятивний чинник рівноваги: чинник центральної австрійської влади і чинник відпору українського громадянства, яке в умовах конституційного ладу мало деяку спроможність протиставитися руйнуючій силі камикутних хвиль, шовіністичної пристрасті й егоїзму.

Ситуація різко змінилася з моментом повстання польської держави і приєднання до неї західно-українських земель. Регулятивний чинник австрійської центральної влади уступив, а відпир українського громадянства силою обставин змінився, хоч його напруження навіть збільшилося. До голосу прийшли законодавчі й ексекутивні органи та всі засоби репресії, натиску і розкладу. Скаля божевільня одержала нечувану висоту, підсилена колючими мізками, розстроєм, вічним переляком, імперіалістичним тоном, фурією нищення, моральним задубінням, розпаленою, іскристою ненавистю, ненаситністю і пажерливістю. До голосу прийшли люди, які в нормальних часах і в здорових суспільностях повинні бути на чотирьох кінцях зачинені у відокремлених домах. Довга неволя звичайного морального стрижня польського громадянства, роздавила і розторопила моральний капітал репресійної колісї демократії, на якій тої демократії шляхетського заврою, що голосила кличі волі, рівності і братерства.

Та як довго велася боротьба, як довго промовляла зброя, гарматні гук тримали нервову систему в напруженні. Були вигуки і крики божевільня, було проповідництво лашівеччини, одначе все те можна було в деякій мірі зрозуміти ситуацію боротьби. Аж коли втихла боротьба, нерви відмовили послуху і божевільня розвилася широким руслом по всій Польщі. Починається доба проповідництва божевільня. А метою того божевільня: розтороплення всього, що стоїть на перепоні величї, єдиносї і безмежності пануванню лашівеччини. В тому напрямку заїстновують самочинні акти, які описані по лінійній лінії одержують законодавчу санкцію — в законах про адміністраційний поділ Західної України про осадництво і колонізацію, про мову публичних урядів, про організацію шкільництва. По тій лінії проявляються законопротести про аміну виборчої ординації до сейму, про самоврядування і т. д. Одновременно йде проповідництво лашівеччини, цинізму й божевільня. Вона говорить і вполю-

ється у розстроєне громадянство конечність і неминучість знищення українців і білорусинів, разом понад дев'ять мільонів населення! Проф. Ст. Грабський ясно, відкриває і навіть гордо заявляє, що за 25 літ не лишиться знаку зі семи мільонів українців. І то станеться в згоді з міжнародними трактатами, гуманістично та вимогами культурної етики. Проповідництво божевільних розливається широкою хвилею. А який його наслідок і всесильна заразливість, видно хоч би з того, що польський ліберал і поступовець проф. Суйковський у своїм творі „Польська Неподлегла“ язикові закони і закон про уладження шкільництва на українсько-білоруській національній території (себ-то закон про ліквідацію українського шкільництва, бо білоруське зліквідовано вже передтим) називає уладженням національних відносин на Західній Україні і Західній Білорусі на аразок Швейцарії... Чи не божевільня? Чи не перемішання поняття, затрата нормальної думки?

Тепер у польській шовіністичній пресі змагається нова хвиля божевільня. Відомий Прушинський помістив у „Слові Польським“ цілу низ-

ку статей, яких провідною думкою майже поголовно знищення семи мільонів українців. Польща мусить бути одностайною й однородною. Правда, нині важко поголовно задати смерть семи мільонам народу, одначе ця акція можна розложити на довгий час. Одначе той час не може бути за довгий, бо тимчасом зростає в сили Німеччина і Росія, які могли би перервати цей процес.

Що такі речі явно випливають і цинічно проповідуються деякими польськими сферами — нічого дивного. Таж то діється після великої війни, в добі всяких диктатур і насильств, в добі нечуваної тиранії і деспотизму. Одначе жах проймає кожну людину, яка нормально думає і відчуває, що той провокаційний цинізм і те божевільня толерується. І то не лише толерується, але й посередньо поширюється. В таких ідеях „добра“, такою трійливою поживою годуються нове покоління, в такій атмосфері муринської етики живе громадянство. Чи воно може бути здорове і нормальне? Приймаючи і переймаючись проповідництвом божевільня, воно готує собі неминучу загибаль.

З бурунами повені.

Катастрофа знищила майно і здобуток цілих поколінь.

Чим більше віддаляємося від страшних днів катастрофального урагану і нечуваної повені, тим сумніша картина відкривається перед нами. Спустошення сягає не десятків, але сотень мільонів золотих. З поверхні землі зникли цілі оселі, містечка і села. Згинули немов титани у віковичному бою, останки значних просторів карпатських лісів. Урожайні долини Опору, Лімниці, Чечви, обох Бистриць, Прута і обох Черемошів, численних річок і потоків та могутнього Дністра на просторі сотень кілометрів покриті румовищем, ріною і сірим намулом. Втрати в будинках, худобі, збіжжю й окопових ростилах, не говорячи про втрати в людях, — є безмежні. Яким великим і безквітним є горе і нужда, сьогодні важко їм сказати. Все майно, всі осяги і збудовані цілі поколінь втопилися і потахли у рвучних бурунах нестримної стихії.

Очевидці оповідають, що наслідків катастрофи взагалі не можна опанувати. На те потрібна праця і засоби щонайменше одного людського покоління.

Та не зважаючи на те все, ми не сміємо окутувати себе бездомним песимізмом, що є батьком сумнівів і безпомічності. Тут не йде тепер про відбудову спустошених околиць, про повернення заподіяних катастрофою втрат, тільки про допомогу жертвам повені. Нашим святим обов'язком нагодувати голодних, одягнути позбавлених одягом, дати захист беззахисним, лікарську допомогу хворим, обергти сиріт, дітей, матерей і старців. А хіба при добрій волі, відповідній організації і щедрих жертвенності це ми можемо зробити, не зважаючи на нашу вбогість. Тут не сміємо допустити ніяких сумнівів, бо сумніваючись в можливість опанувати наслідки катастрофи, ми

тимсамим сумніваємось в нашу життєву силу і майбутність.

Відозва до європейського громадянства.

Краєвий Комітет допомоги жертвам повені радить майже в перманентній під проводом през. В. Децикевича. В приспішеному темпі збирається відомості і розглядається всі форми та можливості допомоги. Комітет звернувся вже телеграфічно до українських організацій в Америці, повідомляючи їх про катастрофу і визнаючи до видатної участі в допомогівій акції. Одновременно Комітет повідомив про перебуває всенародне горе також українську пресу у Харкові і Києві.

Катастрофа повені.

Описи очевидців.

1.

Ріпчичі, 5. вересня 1927.

У нашому селі Ріпчичах, повіт Дрогобич, ріка Тисмениця вилала так, що знищила все сіно і збіжжя. До того замулила киплячою (фузаною) все поле. Найгірше тепер з худобою, бо нема її де вигнати. У нас знищених сильно до 30 господарств. Бульба гине всюди і грозить великий голод.

Подібно, як у Ріпчичах, потерпіло наше населення й у Вороблевицях. Ріка Тисмениця розлилася широко по обох берегах, виступивши щонайменше на один метр понад свої береги.

Далеко гірше представляється справа в Медичах, де є знищених до 270 господарств. Там, як і в інших місцевостях, вода порозривала й рознесла багаті будинки, а ще більше поїмдулювала.

В часі катастрофи діялися страшні річі. Були сцени, яких не опише ніке перо. Донині витають в хаті і в базі в цілір околиці люд-

На черзі знаходиться справа відозви до європейського громадянства, бо інакше важко буде опанувати розміри і наслідки катастрофи.

Митр. Шептицький в дорозі до спустошених околиць.

Як ми вчора повідомляли, митр. Шептицький, бажаючи хоч частинно опанувати голод, нужду і розпук населення в знищених катастрофою околицях, зорганізував особисту допомогіву акцію власними фондами і засобами. В п'ятницю рано виїхав митрополит зі Львова з двома тягаровими автами навантаженими поживою і одежею. В двох особових автах виїхав митрополит з о. крил. Ол. Ковальським і лікарем д-ром Романом Гоцьким, який везе зі собою потрібні ліки, щоби на місцях подати поміч хворим. Окремо виїхав з львівської стації в спустошені околиці тягаровий вагон з поживою і річима. Вартість купленої поживи і річей вносить 128.000 зол.

Акція Митр. Ординаріату.

Довідуємося, що Львівський Митрополічний Ординаріат випускає відозву, в якій доручає духовенству стати на чолі допомогівій акції на місцях. На поодинокі деканати має бути наложений відповідний контингент допомоги.

Незалежно від внутрішньої акції о. митрополит й Ординаріат мають у плані звернутися з покликом до католицького й взагалі християнського світа, визнаючи його, щоби з огляду на страшну катастрофу сповнив Христову заповідь про допомогу ближньому.

Жертви.

На допомогу жертвам повені до диспозиції Краєвого Комітету допомоги жертвам повені на вkladку ч. 8165 в Центро-Банку (Львів, Ринок 10) зложили: Центро-Банк — Львів 1000 зол., Читальня „Прогресу“ — Клепарів 50 зол., Іван Калитяк — Львів 100 зол., Теодор Кулик — Яричів Старий 10 зол., Антій Іванович — Львів 25 зол.

ськї трупи, а також потоплену худобу і всяке інше добро. В часі катастрофи зловлено в одному місці колиську з живою ще дитиною. Чия вона і що з її нещасною мамою ніхто не знає. В іншому місці хата, яку несли розбурхані хвилі, адарила цілою силою у клячку, якою переходило 7 робітників. Усі вони згинули у спінених бурунах. Словом: страшні образи, яких не можна було змалювати й найбухіші фантазії!

Пошкодоване населення приходить до повені до пригнобленості, але все воно в розпукі. Підмоги державні, головном безпроцентовий кредит, конечні. Також громадянство повністю поспішило нещасним жертвам катастрофи з підмогою, і то негайно. — Селянин.

II

Ніжани, 5. вересня 1927.

В Ніжаних, пов. Рогатин, Дністер залив долину і середню частку сел. Знищених є більше як 120 господарств. Вода сягає до шкіль-

хат. Мешканців села вжитково та ким чином, що в 3 год. вони евакуовано загрожено частини села на горішню частину. Таким чином вишля ціло люди й худоба. Зате обіже й сіно замочено цілком, а ярина на полях замулена. Люди не мають засобів пожити, тому поміч тут негально потрібна. — Свій.

III.

Микулечин, 4. вересня 1927.

Страшна, невидана ще лиха в градом і блискавками стрівожила населення Микулечина так, що всякий з трепетом чекав у своїх чотирьох стінах кінця світа. Тимчасом церковні дзвони та гудки трьох тартаків ударили на тривогу, сповіщаючи, що йде нещастя. Прут митю наповнив своє русло рвучими зминими водами і залив цілу долину, при якій положена середина Микулечина з церквою і тартаками. Страшних шкід наробила вода мешкальцям хатам та промисловим будинкам, а саме тартакам. Малин, положений на правім березі Прута біля Підлісненя, поплав з водою так, що скоро й сліду з нього не стало. Хвилі, ударяючи об гостинець, по недовгим змаганню прорвали недалеко церкви гостинець Ворохта—Яремче. Всі хати між гостинцем і Прутом залиті водою, каміний міст на шляху Ворохта—Яремче біля громадського дому перед дерев'яним мостом зрваний. Від Вороненки до Підлісненя в кількох місцях перерваний залізничний тор, так, що поїзд зі Станиславова доїздить тільки до Підлісненя. На північ від Микулечина страшні шкоди також. Вода поволі опадає і всі забираються до обчислення шкід та зорганізування допомогової акції. — Д.

IV.

Комарно, 5. вересня 1927.

В суд повіті Комарно повині Дністра захопила 8 громад, а саме: Колодруби, Повергі, Тершаків, Монастирськ, Мости-Свиниша, Сусолів, Подільці і Погірці. В згаданих громадах залиті повсюду всі сіножаті (селянських 2.150 моргів), на котрих знищено все перше сіно в стогах до 80 проц., а отаву (другий збір) до 100 проц.

Найгірше знищена гром. Тершаків, де вода залила до висоти 2 м. усі господарські забудування, в ко-

торих на протязі 5 днів пода знищено майже увесь сьогорічний збір хліба і паші. Знищених хат 5.

У громадах Тершаків, Мости-Свиниша, Монастирськ залиті і замулені водою всі орні поля, а в громадах Повергі, Сусолів і Подільці частинно; на них бараболя вже почала гнити (около 190 моргів).

Шкоди виносить понад 400.000 зол. на самих тільки селянських землях. Крім цього великі шкоди на винялених у Колішера, Трояновського, Рощецького і ін. (наразі ще не обчислено, але буде вдруге стільки).

Нині, дня 5. н. м., філія „Сільсько-го Господаря“ в Комарні скликала тісншу нараду з місцевих українських установ з метою заложення комітету допомоги на судовий повіт Комарно.

Г. Т.

Виборчі висліди.

ГУСЯТИН.

В днях 21., 22. і 23. VII. відбулися в Гусятині вдруге вибори до міської ради. Не зважаючи на шквотильний терор, виборчі українці й жиди пішли лавою до виборів, вибираючи компромісову літву в IV. I III. колі. В II. колі вишли самі жиди, в I. колі самі шквотильники. Склад ради міста Гусятиня представляється тепер так: 7 українців, 12 жидів і 18 поляків (8 шквотильців і 6 „лапавників“).

РОЖИТІВ.

До міської ради вибрано 12 українців, 11 поляків і 17 жидів.

ДОЛИНА.

До гром. ради увійшло 16 українців, 16 жидів, 18 поляків і 3 німці.

СТАРА СІЛЬ.

При виборах у днях 21. і 22. серпня вибрано: в IV. колі 5 поляків і 1 українця, в III. колі 6 поляків, у II. колі 6 жидів, у I. колі 6 поляків. Разом є: 17 поляків, 6 жидів і українців.

ЛІСЬКО.

До гром. ради вибрано ледви двох українців, арештово самих жидів і поляків.

САМБІРЩИНА.

Бинів: 16 радних. Селоregarно зорганізоване. До урн йшов загальний виборчий під виразним національним кличем. Хоч 70 свідомих громадян з причини олідства за зневагу влади не допущено до голосування, національна літла побі-

дила в IV. III. і II. колі. Перше коло перепало з вплив місцевого пароха-москвофіла, який разом із двома сипани голосував на хрупівську літву. — Дороміні: 48 радних. Село жваво організується під національним стягом. В міській виборній овідомих, ідейних одиниць. Слідний додатний вплив місцевого пароха, який шире віддає національній справі. При виборах націоналісти побідили в IV. III. і II. колі. Перше коло перепало через надумані і шахрайства при обрахуванні голосів. Проти вибору внесено протест. — Білинці: 48 радних. Всі вибрані українці. Вибірча боротьба не мала ні ідейної ні партійної нахвоща. — Волоши: 86 радних. Село мішане. Наканний вітв полх робив, що міг, щоб не допустити до ради свідомих націоналістів. Ідейні і свідомі громадяни Лішинецький і Грушак внаслідок падужиття перепали в I. колі. Вийшло 11 поляків, решта українці одна-че адебільше мало свідомі. — Городище: Боротьба на тлі особистім. З причини бучі відбулися другі вибори, при яких знова побідила літла догеперішнього паказного вітла Омалія Монастирського. — Гордіня. Побідила літла паказного вітла Цілоцького, ворожого всій національній справі. Націоналістичний елемент, який одиниць міг би зорганізувати село і перевести успішну боротьбу з Цілоцьким, неорганізований, бо нема енергичної людини на місці. — Ортиничі: 16 радних. Побідила родинна літла паказного вітла, ворога всякого культурного життя в селі. — Татари: 24 радних. Через віроломство жидів українці програли в першій колі. Вибрано в I. колі 4 жидів і одного хруна. Інші радні націоналісти українці. — Пруси: 24 радних. Давня папська твердиня. Національна думка що лиш зачала проявляти. Побідила хрупівська літла. Жид Нухам калядус на вітла! — Новошчі Село мішане. Населення залежне від двора. Перейшла літла зложена підчим Отшелецьким і паказним вітлом Павлівським. — Луна Рутинська: 82 радних. До ради увійшло 2 жидів і 1 поляк, всі інші — націоналісти. Проти важности виборів внесено протест.

Віщевий рух.

Виборче віче в Добромилі.

В неділю, дня 28. серпня ц. р. відбулося заходом місцевого виборчого комітету в доміні Народного Дому віче в справі громадських виборів. Явилось на ньому велике число місцевих мішан і робітників, прибули також заушники посла Павловського від стягу Брля, що за

всяку ціну намагались захопити провіа у свої руки та вибрати на провідника хруна Гуларя. Одне це їм не поведлося. Віче відкрив коротким промовою д-р Антонович; провідником вибрано п. Курчак Адольфа, заступником Писаря Миколу, секретарем п. Черніського Юліана. З черги предсідник уліяв голосу делегатові Центрального Комітету УНДО п. Ерстенюкові Дмитрові зі Львова, який привітав вибраних іменем партії, понесив виборчу ординацію до громад та вказав на організацію українських націоналістичних сил як на одинокую опору успішного переведення виборів до ради міста в одинокій шлях до кращого завтра. Після цього п. Антонович як голова місцевого виборчого комітету представив хід підготовки до виборів та підчеркнув, що деякі мішани далися збаламутити Павловському і його заушникові Гузареві. В дискусії зважав також голос місцевий робітник Потічний Михайло, який виступив проти української „буржуазної“ інтелігенції та розяснив з похвалами для пересіда. Належну відправу дав йому п. Ерстенюк, який коротко представив шовіністичну політику тої партії супроти українського народу. Не поведлося з п. Венгшинові Вадиславові, який зажавав „чистий“ соціалізм Цілому панику уліяв предсідник голосу під умовою, що буде промовляти по українськи, бо так було домагання віщевиків. Та цей „чистий“ соціаліст, хоч зложив заяву, що буде промовляти по українськи, кінцеву половину промови виголосив по польськи. Не помогли протести віщевиків. Присутні пізналися скоро на фарбованні лисі так, що делегат не потребував з ним багато полемізувати. З черги п. Гузар боронив своєї угодовщини на місцевій ґрунті. Присутні по тих промовах дішав до переконання, що це промовляли заушники ворогів українського народу, а прийшли на віче тільки баламутити патріотичне українське мішанство та робітництво. Забирали ще голос п. Войтецько і п. Гік та звалили українське робітництво Добромиль на спільним фронтом до виборів. Віче покінчилося приступленням робітників до українського виборчого блоку й вибором п. Гіка від робітників третім делегатом до переговорів з жидів. Так соромно розлетіся зложений послан Павловським та Гузарем так званий мішанський виборчий блок і на широкую скалю закропів хрупівська. — Присутній

Пам'ятаймо: Рідна Школа — це народна фортеця, це певний захист в добі лихоті!

д-р СОФІЯ ПАРФАНОВИЧ

Вражіння з Бойківщини.

Прекрасна наша Бойківщина! На жаль, мало хто з нас побував у турчанських горах, пізнав чудовий край та приглянувся до життя убогого, темного бойка. Мало хто з нас пізнав чар зеленої долини тихого Дністра, лісисті стрімкі гори над берегами раучкого Стрия ти високі, прадісний криті вершини над Сяном. А все те в однім тільки повіті турчанським! Знають за те цей гарний край тільки чужі, що їдуть сюди для експлуатації ліса і його виділеного ним власника-бойка, і знають трохи літники, переважно жиди, котрих стягає сюди прекрасний воздух і новість, котра все манить цей руханний і цікавий нарід. З українців рідко хто відвідує цю частину краю, криту лісом і вісцями — щоденно поживаю бойка. А дуже варто пізнати цю забуту нами полосу, де, як каже вісця: „Живуть бойки, де музики дрібно грають, скачуть полегки“.

Повітове місто Турка — це нужденна жидівська містина, повна гамору і малих убогих крамників, де наш гада купує нечисленні господарські прилади і пригання на торг своєю нужденну худобу. Та як тільки утомлена гамором і пороком людина кидася до містечка, само по собі гарно положене над Стриєм, вириває перед нею безліч гірських зам і синого простору, освітленого сонцем. Ідучи на південь серед гір, на котрих переважно вирубано ліс, ясидаємо в Сянах Острівний воз-

дух вказує, що терен піднісся; лісисті гори понад Сяном, що тут впливає на оборі одного газди, знімаються шораз вище. Сянки, теперішня гранична стація, від якої недалекий прохід гарним гостинцем до Ужока вже на Закарпатській Україні. З самої стації, немов із птичого гнізда, приліпленого до скелі, чудовий вид на великі серпентини й високі гори. А в долинні Ужок, що був іще за австрійських часів кайматичною місцевістю, мав купальний заклад і парк; нині він запущений і сумує в ньому обточен, мохом поросла статуя камяного Геракля. А далі далекі шляхи Закарпаття...

З Сянок на захід ідемо долиною Сяну або ідемо чудовою лісовою залізницею через Тарнаву до Ступосян і Горішніх Устрик. Залізниця спинається високо понад пропастями і бурхливими потоками. Довкола шумить старий ліс, а над головою кричать вірли. Високо понад нами дримають зелені полонини Галин і Букове Берло, і тільки здалека долетить голос сопілки або рев худоби. А глибоко, дуже глибоко у стій цих гір сина лент бурхавого Сяну і села, забуті Богом і людьми: в них нарід темний, брудний, аж чорний, а під границею застрашений тими, що чуять її бережуть.

На схід від Турки сині лісисті гори і лісова залізничка (колія), через Львинець до Завадки. Звідси вже не так то й дуже далеко до Скольного.

На північний схід від Турки ідемо долиною Стрия в ліси й гори через Ісат і Ластівки до Свидинки, одної з найкращих місцевостей

Турчанщини. На жаль, недоступна вона ні залізницею ні гостинцем, здається, немов єдиний вихід з цих чудових гір водами Стрия. А він широкий тут і бистрий та рветься глибокими, дикими ярами. Немов бачимо в Ластівках тих бідних Франкових циганів, як гинуть серед лісової гушавини. Бушують, шумлять гірські вітри, а сонце купається в бистрих струях Стрия.

На північ від Турки лагідні пасма гір Дністрового доріччя. Через Явору в Розлуч. Розлуч! Модна тепер (серед чужих), молода і прекрасна місцевість для літнього побуту. Серед лагідних гір, переважно критих лісом, село, як інші в Бойківщині. Та мабуть ніде нема стільки синяви, простору, воздуха і краси, що тут. Лагідні та „високі“ (935 м.) гори тягнуться довгим пасмом на південь від села. З них прекрасний, далекий вид на море гір — аж далеко до Турки і Сянок, аж на край овиду, де темніють границі полонини. На цим-же пасмі джерело Дністра — мала керничка у стій зломаного бучка; далі від неї малесенький потічок, а ще далі, ген в долинах села, гостинці і срібна лента молодого Дністра. Пливе-крутиться серед гір і втікає нам на північ і схід — ця гарна наша ріка. Мріють гори, скупані в сонці, шумлять ліси і хвилюють буйні віси. Свобода, простір, пречистий воздух і сонце — й безмежна тишина. В долині на „рівені“ прекрасний Розлуч (кажуть чужі, що це справжній перлина гір). Лагідні Кичери лісисті — багатоживого, молодого, зеленого, запашиного — оцього ліса. Потоки і пречисті їхні володари з хрустальної

води, зелені дуки над потоками, високі камяні мости і чудовий рівний гостинець серед піль і гір. Лагідний воздух, розкішне тепло, безмежна тишина. Не диво, що чужі пишуть, що це справжній Швейцарія. І аміють вони її вихисувати! На очах ростуть чужинські вілли, парцеляють ліси, ставлять пенсіонати. Львівський магістрат закупила 10 моргів лісового терену, щоб поставити тут своїм урядовцям дім для відпочинку. Закуплено місце під санаторію для грудно-недухливих. Рух і життя в незнанім до-недавна бойківським селі! Газди продають „люфтикам“ усе, що можуть зі своїх убогих дорібок і, на жаль, учаться чужої мови і чужих звичаїв. Чужі будують доми і палати, а ми й не знаємо про це. На нашій землі красу нашу чужі пізнали, оцінили і беруть її в посідання... Кажуть, що в часом Розлуч стане більший і більше відвідуваний, ніж Яремче. Та ледви, чи з нас хто буде там... На північ від Розлуча — долиною Дністра — скоро втікаємо з гір на урочайні самбірські долини. Ще Спас — рівнож гарне і часто відвідуване місце й Бусовицько (оба над Дністром) — і вже за нами, ген за нами, сині гори прекрасної, білої Бойківщини. Тільки голос сопілки та крик вірла довго не мовкне в наших ухах і довго ще в серці несемо протяжний спів гірської коломийки:

Ой, таї тула, тула драго,
Не можу я та забути.
Верховно павли!

Розлуч 10 VIII. 1927.

Ms. A.9.2.10.4 v.17

February 2, March 1927.

Вариант. 8. Вересня 1927.

Варшава, 8. вересня 1927.

Выдан 8 апреля 1927.

КАТАСТРОФИ.

Вариант 8, перепись 1927.

Львів. 9. вересня 1927.

Дубликат. 8 вересня 1927

ГУВЕР КАНДИДУЕ НА ПРЕЗИДЕНТА

Львов, 8. вересня 1927.

Міністр торгівлі Злуч. Держав Гувер відмовив до 4 тижнів предложити преантисептико свого дямісію. Гувер хоче кандидатури на президента Злуч. Держав. Кошб Гувер і дальше лишился в кабинет Кузілжа, це візможливило би енергічно каб. кампанію.

rowi.

Американський долар 890—890'50 при
у жовні оформуванні. Банк Польський пла
чи за доллара в готівці 8'8, за Нью Йор
891, швейцарські франки 172'05, італійські
ліри 357'60, данські корони 238'60, нор
везькі корони 233'50, австрійські шілінги
127'4

தெரியுமா

361жв.
Підземні двірська нова 47:00—47:17
Підземні селянська нова 45:25—46:25, ж
то 36:50—37:50, ячмінь броварний 39:00
4:00, ячмінь на мліно 35:50—36:50, ячмінь
остатній 33:00—33:50, овес 28:00—29:00.

НАДІСЛАНО.
За надіслане Редкція не відповідає.

жіночі, мужес-
і діточі, місто
і подорожні
першокласно в
конані — доб
ькі ціни — дог
корисніше у фі

УЗЬМІНСЬКІ

Tel. 42-53

— Виставка двоколірді. Невдано упря-
ма московської партії влаштувала ви-
ставку чотирьох двоколірді для доброго
показу світа. Виставка скінчилась

радянських і чужинних політиків. — Відні збирається 1000 фрієрів і усього світа на конгрес; а цього вприня дивелюна мода. — У Нью-Йорку помер голо фільмового концерну "Голдвін" — М'юзе Лев; позив він свою кар'єру в Н. Йорку як Едісон а продавця тасовас потім буз репортером, директором катрету, продавцем кожухів аж став мілпером. — Шалляін, що сівзас тепер Льондоні дістає за кожний вечір 5500 дларів. — У м-сті внутр. справ у Бірролі відібрали зновиспання на 1.643 дларів. — На Мадлярціні біля Соп відібрали римський плантар а різні памитками містечтва. — У Брюсселі мер великий кампдер міжнародної совської організації П збора признач на 24-го вересня відібрали. — Уряд ставілки заборонив аютажку віск Фільм "Ветина Парала" не образав на Німеччини. — Америк. промислов іа Мільвокі, Ернест Мілер записав і 50.000 дол. Америк. окарб домагаєт від пани податку: 6000 дол.

вже відкрито після фєрїї і випом
книжки в сїдуючих днях:
понедїлок і серед* год. 4-6 по
вїторок, четвєр і пїтниця „ 12-2 „
недїля „ 12-1 „
Для читалень безплатно, а також для
тей і молодї до 16 рокїв.
476 Інформациї шодїя від год. 8-2.

Дад ронхлдані архитатори.

Не треба, адже так, скривати таке, що наші хазяїнські земляки, на дуже хоті до власного театру, відшукати місцеві польські театри, які інколи (як підчас деяких опер) заповнюють свою працю. Про кіна вже й не казати. Нижні підписані теж невідкинули від свого діла. Це часто гіршими ми всі не гірше коли відшукаємо співачку, хоча б і фінішні! А співачка за театром може стати неправдана.

[illegible][illegible]

